

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἐκτον κι' εἰκοστὸν ἀριθμοῦμεν χρόνον
μέσα' στήν κλεινὴν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

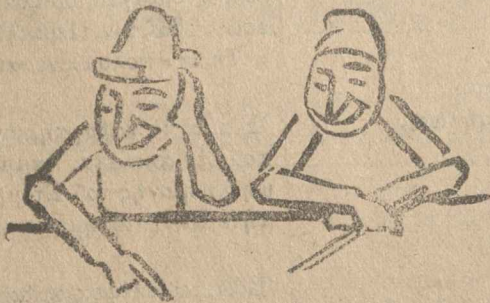
Χίλια κι' ἐννακόσα δέκα
κι' ὅλα τὰ σαθρὰ πελέκα.

Τῶν ὁρῶν μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὁ κ τ ὠ φ ρ ά κ α ε ἶ ν α ι μ ό ν ο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δ έ κ α φ ρ ά γ κ α καὶ σ τ ὸ χ έ ρ ι.

Ἰουλίου τριάντα καὶ μία
κι' ἐκλογῶν ἀηδὴς νηνεμία.

Χίλια σήμερα μετρῶ κι' ἑκατὸ τριανταένα,
νέοι μπάτσοι τῆς Τουρκίᾳς, πράγματα συνειθισμένα.

**Ὁ Βασιλεὺς στὴ Δῆλο
μὲ φιλαρχαίου ζήλο.**

Φ.—

Τὴν κακὴ σου τὴν ἡμέρα,
Περικλέτο στοκοφίσι.

Ἔλα πέσε σὲ κοτρώνια
καὶ μακάριος κοιμήσου,
καὶ φαντάσου κι' ἐνθυμήσου
τὰ πανάρχαια τὰ χρόνια.

Ἐρημος ἡ περίξ φύσις...
ἔλα τώρα νὰ καθίσῃς
μέσα σὲ πετρῶν σωροὺς
ἀπὸ λαύρα φλογερούς.

Ἔλα, σὲ παρακαλῶ,
κι' ἄφρονος χωρὶς μιλίᾳ
πρόσμενε τὸν Βασιλεῖα
μὲ τὸν κύριον Ὀλλῶ.

Τοῦτα τὰ μεγάλα κλέα,
ὅπου τάχουν ἐξυμνήσει,
φέρνουν καὶ τὸν Βασιλεῖα
μὲς' σ' αὐτὸ τὸ ξερονήσι.

Γιὰ νὰ λθῇ κι' αὐτὸς στὴν Δῆλον
τοῦτο πλέον εἶναι δῆλον.

Π.—Ποῦ μ' ἔφερες, βρέ Φασουλῇ;
Φ.—

Π.—Τί διάβολο σοῦ κάπνισε στὴ Δῆλο νὰ μὲ φέρῃς;

Φ.—Μέσα σὲ μέρος, Περικλῆ, σ' ὠδήγησα μεγάλο...
Τώρα θάλθῃ κι' ὁ Βασιλεὺς μὲ τὸν Ὀλλῶ τὸν Γάλλο.

Π.—Βρὲ τί μου λές;

Φ.— Δὲν ἔμαθες ἀλήθεια, μπεχλιβάνη,
πῶς ἐκδρομὴ κι' ὁ Βασιλεὺς εἰς τὰς Κυκλάδας κάνει,
καὶ κατὰ πρῶτον ἔρχεται σ' αὐτὸ τὸ ξερονήσι
νὰ δῇ τῆς ἀρχαιότητος καὶ ν' ἀρχαιολογήσῃ;

Π.— Τί νὰ σοῦ πῶ, βρέ Φασουλῇ,
μὲ χαροποίησες πολὺ
μὲ τὸ μαντάτο τοῦτο...

Φ.— Γιὰ δὲς ἀρχαῖο πλοῦτο.

Χαῖρε, δοξασμένη γῆ...
δόξης ἄπειρα μνημεῖα...
πόση γύρω μας σιγὴ
βασιλεύει κι' ἐρημία!

Π.— Τί θὰ κάνω μ' ἐδῶ πέρα
μὲς' σ' αὐτὸ τὸ ξερονήσι;

δτι πόθος γὰρ τάρχατα καὶ τὸν Ἀνακτα κεντᾶ...
Π.—Καὶ νεκρὸν τὸ μεγαλεῖον καταστράπτει καὶ θρονᾶ.

Φ.—Τί κάνεις στήν Ἀθήνα;... τί χάσκεις σάν γεγῆς
σ' ἐκεῖ;... τὸ καμίνι;...
σάν τούταις ἐκλογαῖς
δὲν ἔχουν ξαναγίνει.

Πῶς δὲν ζητεῖς ἄλλου
σάν φίλος τοῦ καλοῦ
ψυχῆς ὀλίγην δρόσον;

Μόνο σὲ πᾶναι νύστα
μὲ τὴν μεγάλη λίστα
πληρεξουσίων τῶων;

Πρόσμεν ἔδω τὸν Βασιλῆα...
δὲν παίζουσι σήμερα βιολιά,
μήτε θαροῦνι σαντούρια.

Παντοῦ τὸ πᾶν ἀκίνηται,
πάει, ἔθεθύμανε καὶ αὐτὴ
τῶν ἐκλογῶν ἡ φούρια.

Κι' ὅποταν βλέπεις ἐκλογαῖς μὲ σάχλα καὶ ἄηδία
χωρὶς συλλαλητήριον, χωρὶς περιοδεία,
κι' ἔταν σολόνι κανενὸς δὲν βλέπεις πουθενὰ
νὰ δέχεται ἐκλογεῖς,
κι' ὑποψηφίῶν μέλαθρα κοιμούνται σκοτεινὰ
τὸν ὕπνον τῆς σιγῆς.

Ὅταν δὲν βλέπεις, Περικλῆ, καμμία διαδήλωσι,
ὅταν δὲν βλέπεις ἔξαψι γὰρ κάλπαις καὶ προσήλωσι,
κι' ὅποταν ἀπ' ἔδω καὶ ἐκεῖ
δὲν βγάζουν λόγο μερικοὶ
τοῦλάχιστον δεκάρικο
ὅτὸ κράτος τὸ κτικιάρικο.

Ὅταν σάν πρὶν προγράμματα φαρδεῖα πλατεῖα δὲν δαγάζη
κανεῖς ἐκ τῶν ρητόρων,
κι' ὅποταν φῶς βεγγαλικὸ δὲν βλέπεις ν' ἀνταυγάζη
σὲ μοῦτρα ψηφοφόρων.

Κι' ἔταν βλέπεις πρὸς τοῖς ἄλλοις
Θεοτόκαρος καὶ Ράλλης
νὰ πηγαίνουν ἀγκαλιά.

Κι' ἔταν βλέπεις, κουφαηδόνι,
ἐστεμμένο τὸ Κορδόνι
μὲ τοῦ Κόντε τὴν Ἑλγά.

Ὅταν δὲν σὲ γαλβανίζη
πόθος κάλπης, Περικλέτο,
καὶ κανέναν δὲν καπνίζη
τῆς ἀμάκας τοιγαρέτο.

Κι' ἔταν ἓνας δὲν σοῦ λέγει: φάγε, τίε, καὶ εὐωχῆσου,
τότε πρὸς καλὰ δὲν εἶναι νὰ φλογίζῃ τὴν ψυχὴ σου
κάποιος πόθος πρὸς τάρχατα, καὶ μὲς σ' τὰ παλῆα κοτρῶνια
νὰ ξεχνᾷς τοὺς νέους ἀνδρας, τῆς ἐλπίδας καὶ τὰ κορδόνια;

Πρὸ καλὰ δὲν εἶναι τότε, ξεκουτάρικο μωαλό,
πλήρης φιλαρχαίου ζήλου
νὰ λθῇς μὲ τὸν Βασιλέα καὶ τὸν κύριον Ὀλλῶ
μέσα σ' τὸ νησί τῆς Δήλου;

Παρὰ τέτοιαις ἐκλογαῖς, ποῦ χρειάζονται λεκάνη,
προτιμότερον δὲν εἶναι,
Περικλέτο Ταρταρίνε,
κάθ' ἐδέξαπτος Ρωμηὸς τὸν φιλάρχαον νὰ κάνη;

Γι' αὐτὸ λοιπὸν μιμήσου
τὸν Ἀνακτα καὶ σὺ,
καὶ πέσε καὶ κοιμήσου
σ' τῆς Δήλου τὸ νησί.

Μέσα σ' τὸ τόσο χάλι σου
κύτταξε τὴν Κορῶνα,
καὶ κάνε προσκεφάλι σου
κάθε παλῆα κοτρῶνα.

Σ' ἔφερα σὲ χαλάσματα τοῦ πάλαι μεγαλείου
γιὰ νὰ ξεχάσης χαλασμοὺς τοῦ νέου βασιλείου.
Σ' ἔφερα σὲ χαλάσματα πρὶν σ' τῶν Ρωμηῶν τὴν πλάσι
ὁ νοὺς σου νὰ χαλάσῃ.
Σ' ἔφερα σὲ χαλάσματα, ξυλέννε πατριώτη,
γιὰ νὰ μ' πορῇς νὰ μὴ χαλᾷς τὸ δόλιον σου σηκότι.

Μακρὰν καὶ σὺ τῶν ἐκλογῶν καὶ τῶν σαχλῶν ὁμίλων
χωρὶς κανένα πρόγραμμα νὰ μελετᾷς σωτήριον,
ἔδω σ' αὐτὴν τὴν ἱερὰν ἐπαναπαύσου Δήλον,
ποῦ γίνεται πολὺ συχνὰ καὶ λοιμοκαθατήριον.

Κι' ἂν ἀπὸ μέρος ἔρχεσαι πανούκλας ἢ χολέρας
ὅσους διαυγεῖς ὀρίζοντας τῆς γῆς τῆς ἐλευθέρας,
ἔδω σὲ βάζουν, Περικλῆ, καὶ κάνεις καραντίνα
κι' ἔπειτ' ἀπολυμαίνεσαι καὶ πᾶς εἰς τὴν Ἀθήνα.

Σ' αὐτὸ τὸ καθατήριον, σ' τὸν τόπον τουτονί,
ποῦ δὲν ἀκούεται καμμιὰ καθαριστῶν φωνή,
μὴ λησμονῆς τοῦ Στέμματος καθαριστὰς Συμβούλους,
μήτε Πανεπιστήμια καὶ Παναγιωτοπούλους.

Ἐδῶ, ποῦ σκέψεις καθαριστῶν, βρὲ Περικλῆ, γεννῶνται,
καθαρισθέντων ἀτυχῶν σκιαὶ περιπλανῶνται,
καὶ σ' ἓνα καθατήριον κοινὸν συνηνωμένους
βλέπω καὶ καθαρίζοντας καὶ καθαριζομένους.

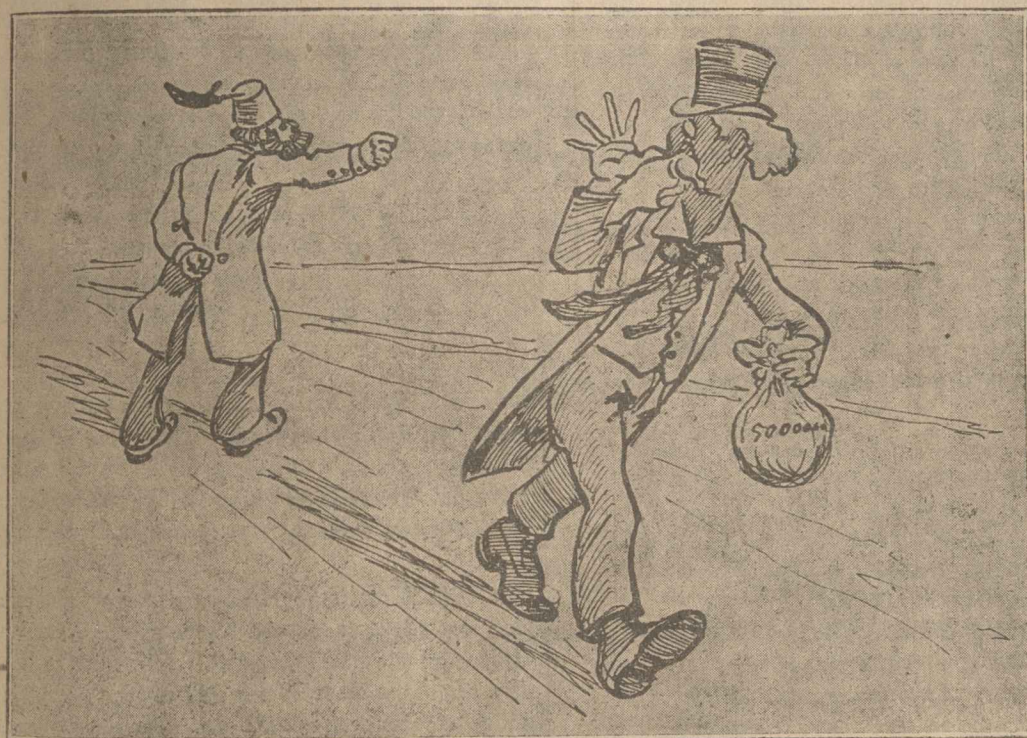
Βλέπω κόσμου δυστυχῶς
ἄρον ἄρον καθαριστῶν,
καὶ τῆς Δήλου τὰς ἡχοὺς
ἀφυπνίζω μ' ὀδυρμόν.

Ἐλα σὴκω θαρραλέος,
κι' ἴσως ἔβγη σὲ καλὸ
ἐκδρομὴ τοῦ Βασιλέως
μὲ τὸν κύριον Ὀλλῶ.

Π.—Τὸν Κορῶνατο, Φασουλῆ, προσμένω μ' ἀγωνία,
κι' ἀκόμη δὲν ἐφάνη,
καὶ μήτε Πάραλο καμμιὰ, μήτε Σαλαμινία
δὲν βλέπω σ' τὸ λιμάνι.

Φ.—Εἰς τῆς Δήλου τὰ νερά
ναὺς μεγάλη καὶ ἱερὰ
ἔρχεται, φαρμακομύτη,
ποῦ τὴν λέγουν Ἀμφιτρίτη.

(Τὸ Στέμμα ἀποδιδάσκεται σ' τῆς Δήλου τὰς ἀκτὰς
καὶ Ἀπόλλωνες τὸ δέχονται μ' ἀγκάλας ἀνοικτάς.)

Ἰρμεῖς, Τζαβῆτ, εὐοχήκαμε λίρα μὲ τὴν οὐρά,
καὶ σὺ μὲ τὰ τζεϊδῆ σου δὲν ἔδοξες μπῆρο παρᾶ.

Ἀρχιεφίλω Βασιλεῖ προσφώνησις τοῦ Φασουλῆ.

Ἐν μέσῳ τῆς συμφορᾶς καὶ τῆς παραζάλης
Μεγαλειότατε, μετὰ χαρᾶς μεγάλης
ὁ πόθος ἀρχιεφίλος χαρμόσυνον σὰς φέρει
τῆς ἀρχαιότητος τὰ χαλασμένα μέρη.

Ἐν μᾶς ἐλύπησε πολὺ μαντάτο θλιβερό
ὅτι δὲν θὰ πάτε σ' τὰ λουτρά καὶ τοῦτον τὸν καιρὸ
ὅπου βλέπομε χαρμόσυνον μὲς σ' τὴν ἀπελπισιὰ
ὅπου πῆρατε καὶ Σεῖς παγὰ τὰ νησιά,
ὅπου πῆρατε τοῦ Τατογιοῦ τὴν ζεῖδωρη δροσιά.

Ἐπετρέψατε νὰ σὰς καθοδηγήσω
σ' τῆς Δήλου τὴν ξηρότητα,
κι' ἔλθῃ τὴν ἀρχαιότητα
νὰ σὰς τὴν ἐξηγήσω.

Ἐδῶ σ' τὴν νῆσον τῆς σιγῆς
ἰδοὺ Ναξίον κατὰ γῆς
πελώριος Ἀπόλλων,
ὁμνούμενος παρ' ἔλων.

Προσμένον κατὰ γῆς καὶ βάθρον μονοκόμματος,
ποῦ Σφέλας ὀνομάζεται,
παρ' ἔλων δὲ θαυμάζεται,
ὁ βλέπωντες ἀνοίγουνε μὴ πιθανὴ τὸ στόμα των.

Ἔτσι καὶ τὸ Ρωμαῖκο, ποῦ τὸσον ἐναδρύνεται
σὲ φαντασίας πλάσματα
καὶ σὲ παλῆα χαλάσματα,
μὲ τοῦτον τὸν Ἀπόλλωνα τὸν Νάξιον συγκρίνεται.

Ἔτσι καὶ τὸ Ρωμαῖκο, ποῦ μὲς ἀπὸ τὸ στρώμα των
τὸ κύτταξαν πολιτικοὶ
τὰ μάλιστα προβλεπτικοὶ
νὰ στέκ' ἡλιοστάλακτον σὲ βάθρον μονοκόμματος,
δὲν ξέρω σήμερα γιὰτὶ σωρῆσταικε ὁ χῶμα
κομματιασμένα πτώμα.

Ἔτσι σωρῆσταικε καὶ αὐτὸ, ποῦ θάμβωνε τὰ μάτια τοῦ
κάποιος χρυσάκιν ἡλίος
κι' ἓνας Ἀπόλλων Ἀήλιος,
καὶ τώρα πολεμοῦν πολλοὶ ν' ἀρπάξουν τὰ κομμάτια του.

Ἐλᾶτε, σὰς παρακαλῶ, βαδίζετε σιγά...
κι' ὁ Ράλλης μὲ τοὺς Κρητικούς καλὰ τὰ καταφέρνει...
ἰδοὺ καὶ κάποιος Σάτυρος, ποῦ Νύμφην κυνηγᾷ,
κι' αὐτὴ μὲ τὴν παντοφλά τῆς ἀλήθειας τὸν δέρνει.

Νὰ καὶ ἓνας Ἑρμῆς ἀπ' ἐκεῖ,
ποῦ τοῦ Σατύρου, Βασιλῆα,
τὰ γένεια ξεριζώνει.

Τί κίνησις ἐκλογική!...
μπερδεύτηκε μὲ τὴν Ἑλγά
τοῦ Ράλλη τοῦ Κορδόνι.

Αὐτὸς δὲ ρέκτης Σάτυρος ὁ κακομουτσουνάτος
μοῦ λὲν πολλοὶ πῶς τῶν Ρωμηῶν ἐκπροσωπεῖ τὸ κράτος,
κι' ὅπως ἐκεῖνος ἔξαλλος τὴν Νύμφην κυνηγᾷ,
ἔτσι μὲ τὴν Ἀνόρθωσιν κι' αὐτὸ παρασφριγᾷ,
καὶ πάσχον Ἀνορθώσεως ἐρωτικὴν φρικίαν
τῆς ρίχνεται νυχθημερὸν μὲ τόσῃν σατυρίᾳ.

Πλὴν ἡ πάγκαλος αὐτή,
ποῦναι Νύμφη λατρευτή,
τοῦ σφριγῶντος ἔραστοῦ τῆς τὰ παλγόμεντρα κυττᾷ,
κι' ἔξω τέτε, Βασιλεῖ μου, τὴν παντοῦφλα τῆς πετᾷ,
καὶ τοῦ δίνει καὶ τοῦ δίνει...
νά καὶ τούτη, νά κι' ἐκείνη.

Κι' ἔρως ὥραϊος τοῦ καλοῦ, τοῦ κάλλους, τοῦ φωτός,
μὲ τὸν ἀχρεῖον Σάτυρον ἀγανακτεῖ κι' αὐτός,
κι' ὑπὲρ τῆς Νύμφης κατ' αὐτοῦ τὸ χέρι του προτείνει
καὶ τρίχα τρίχα τοῦ μαδᾷ τὰ γένεια καὶ τὰ φτύνει.

Ὅποσοι Σάτυροι θρασεῖς!...
ὅμως γελάσετε καὶ Σεῖς
μ' αὐτοὺς τοὺς διαπύρους
τῆς ἐποχῆς Σατύρους.

Παρατηρήσατ' ἐν σπουδῇ
τὴν λίμνην τὴν τροχοειδῇ,
ποῦ πλήθην κύκνων ἱερῶν σὲ τοῦτα τὰ νερά
ἐκολυμποῦσαν ἄλλοτε μὲ κάτασπρα φτερά.

Μὰ κύκνος σήμερα κανεῖς δὲν λούζεται χιονάτος,
καὶ πλέουν μόνον πυρετοί, τὸ δὲ πυρέσσον κράτος
ἔξ' Ἰταλίας γνήσιον κινίνο προμηθεύεται,
ποῦ δολοῦ δὲν νοθεύεται.

Μέσ' ἀπὸ λίμνης, Βασιλεῖ, νερά πυρετοφόρα
θαρρῶ πῶς ἀναδύεται σὰν Ἀφροδίτῃ τώρα
κάποιος πατρίδος σκελετός, κάποιος Ἑλλάδος φάσμα,
καὶ τὴν ἀκούω φάλλουσαν τὸ κύκνειόν τῆς ἄσμα.

Ἀκοῦτε... κλαίει τὴν φυλὴν, ποῦ δὲν ἐξεφυλίσθη...
μὰ νά καὶ φοινῖξ ἱερὸς, ποῦ τὸν γεραίρουν χρόνοι...
τοῦτον μᾶς λέγουν ἡ Λητὴ πῶς τὸν ἐνηγκαλίσθη
ὅταν ὠδίνες τοκετοῦ τὴν ἔσφιξαν καὶ πόνοι,
κι' ἔτεξε τὴν Ἀρτέμιδα καὶ τὸν θεὸν τὸν Δῆλιον,
ὁποῦ γεννᾷ χασμουρητὸ μὲς' στὸ χαρτοβασίλειον.

Νομίζω μ' ἔμπρός μου πῶς κυττᾷ
τὴν Ρωμηοσύνην σὰν Λητὴ.
Κι' αὐτὴ, Μεγαλειότατε, δεινῶς κοιλοπονᾷ,
καὶ σφίγγει φοῖνικος κορμὸν
μὲ νέων πόνων ὀδυρμὸν,
καὶ πάλι τὸν Ἀπόλλωνα τοῦ Κορδονιοῦ γεννᾷ,
κι' ἐκείνην τὴν εὐλύγιστον Ἀρτέμιδα τῆς θήρας
μὲ τὴν μαγεύουσαν μορφήν τοῦ Κόντε τῆς Κερκύρας.

Ὅποιον ἀναμνήσεων παφλάζει ποταμός!...
καθίσετε σὲ μάρμαρα προαιωνίων τάφων...
ἰδοὺ καὶ τῆς Ἀρτέμιδος κεράτινος ὄωμος
πλεγμένος ἀπὸ κέρατα φονευθεῖσων ἐλάφων.

Ἐμπρὸς εἰς τὴν Ἀρτέμιδα πέφτω κι' ἐγὼ προηνὴς
καὶ λέγω' στὸν κεράτινον καθήμενος βωμόν:
ποσάκις καὶ Νεότουρκοι καὶ φίλοι συγγενεῖς
δὲν γάνωσαν τὸ κέρατο καὶ τῆς μητρὸς ἡμῶν,
ποῦ τώρα καὶ τὸν ἴσχιό της φοδᾶται σὰν τὸ λάφι,
κι' οἱ μὲν κι' οἱ δὲ τῆς ἀπαντοῦν μὲ τὸ σικτίρ πιλάφι.

Ποσάκις δὲν ἐλίκνισε τὸν ὕπνον τῆς μητέρας
ἐκεῖνο τὸ θρυλούμενον τῆς Ἀμαλθείας κέρας,
καὶ μόνον μὲ τὴν εὐκλειαν παλγῶν κατορθωμάτων
ποσάκις δὲν συνέλαβε τὸν δοῦν ἐκ τῶν κεράτων.

Πόσοι δὲν εἶπαν τῆς μητρὸς:
μπράβο σου, κερατένια...
ἡ πῆτα, δύστυχη ποῦ τρέψῃ,
εἶναι κολοκυθένια.

Νά τοῦ Θεοῦ τὸ τέμενος, καθ' ὅλα σεδαστόν,
ἰδῆτε καὶ τὴν ἀγορὰν τῶν Κομπεταλιστῶν,
ὅπου Ρωμαίους ἔδλεπες κι' ἀκμάζοντας ἐμπόρους
μὲ πραγματείας τοῦ συρμοῦ πολλὰς καὶ διαφόρους.
Τότε δὲν ἦταν, Βασιλεῖ, τῆς Πύλης τὸ Ντιδάνι,
δὲν ζοῦσε κι' ὁ Κερίμ Ἀγάς μποῦκοτάζ νά κἀνῃ.

Καὶ' στὴν Σταμποῦλ Συνέλευσις τράνῃ προετοιμάζεται...
ἰδοὺ καὶ λόφος ἱερὸς, ποῦ Κύνθος ὀνομάζεται.
Ἐδῶ μαντεῖον, Βασιλεῦ, ἀπὸ τὰ ξακουσμένα
μᾶς λέγουν πῶς ἐμάντευε τῆς τύχης τὰ γραμμένα,
μὰ τώρα στέκεται νεκρὸν καὶ πρὸς τὸ θεαθῆναι...
καθένας σύγχρονος Ρωμηὸς κι' ἓνα μαντεῖον εἶναι.

Ἀπὸ τὸν λόφον τουτονὶ γιὰ' ὄητε τί κοιλάδες!...
σὰν Νηρηίδες γύρω μας χορεύουν ἡ Κυκλάδες,
ἡ Πάρος μὲ κοπανισταῖς καὶ μὲ τὰ μάρμαρά της,
ἡ Σέριφος, ποῦ τρέλλαναν πολλοὺς τὰ Χάλαρά της.

Ἰδῆτε σὲ πολύχρωμον κι' ἀκτινοβόλον Ἰριδα
τὴν Σίφνο μὲ τῆς σκουφιαῖς της, τὴν Νάξο μὲ τὴν σμύρνην
κυττάξετε τὴν Μύκονο μὲ κοπελιαῖς νταρτάναις,
μὰ καὶ τῆς Ἀνδρου τὸ νησί ποῦ βγάξει παραμάνναις.
Βλέπω καὶ τοῦτο τὸ νησί, μὰ στρέφω καὶ σ' ἐκεῖνο,
περνῶ κι' ἀπὸ τὴν Γύαρο καὶ σταματῶ' στὴν Τήνο...

Ἐδῶ πρὸς δρᾶσιν ἀληθῇ νοῦν καὶ ψυχὴν κινήσετε,
ἔδῳ τοὺς Νεοέλληνας μαζί μου λησμονήσετε.
Θ' ἀκούσατε πῶς ἡ Τουρκιὰ τοὺς ἔκανε τουλούμια,
θ' ἀκούσατε πῶς κι' ἡ Κανὸνι τοὺς δέρνουν μὲ πασοῦμι,
κι' ὅλοι φωνάζουν ἐλέλεῦ,
καλὸ ταξεῖδι, Βασιλεῦ,
κι' ἀπὸ τῇ Σύρα φέρτε μᾶς λίγα ραχάτ-λουκούμια.

Ἐμπρὸς λοιπόν, Γορτύνια, ψῆφον καὶ στὸν Τσαγγάρη,
ἀγάλετε πληρεξούσιο καὶ αὐτὸ τὰ παλληκάρια,
ποῦ δὲν λυπᾶται χροῖματα, θυσίαις, καθε κόπο,
γιὰ τὸν ἀγαπημένο του τῆς Γορτύλιας τόπο.
Τοῦ Τύπου δυνατὸς μοχλὸς καὶ' στὴ δουλειᾷ θηρίο
γιὰ δόγμα δὲν ἐκίχυνε τὸ τρώγε καὶ τὸ πίνει,
καὶ μήτε ἔσση, βρε παιδί μου, καὶ μήτε κρούο
ἀν' γίνῃ πληρεξούσιος ἢ μείνῃ καθὼς εἶναι.
Βγάλτε τον, ποῦ σὰς δούλεψε μ' ἀγάπη καὶ μὲ ζήλο
κι' ἔχει μὲ τὰλλα καὶ μὲγαλό, ποῦ καλλιγόνει φύλλο.